

Η κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη επιλέγει να ανοίξει τη συζήτηση για την συνταγματική αναθεώρηση σε μια περίοδο βαθιάς κοινωνικής και πολιτικής κρίσης. Την ώρα που η ακρίβεια εξανεμίζει το εισόδημα των εργαζομένων, που η στεγαστική κρίση πιέζει ασφυκτικά τα νοικοκυριά και που σοβαρές υποθέσεις όπως οι υποκλοπές και το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ βρίσκονται στο επίκεντρο της δημόσιας συζήτησης, η κυβέρνηση επιλέγει να μεταφέρει τη συζήτηση αλλού.

Η πρόταση που κατέθεσε η κυβέρνηση της ΝΔ για τη συνταγματική αναθεώρηση αποτελεί μια πρόχειρη πολιτική κατασκευή, που υπηρετεί επικοινωνιακές και προεκλογικές σκοπιμότητες. Πίσω όμως από την επικοινωνιακή διαχείριση κρύβεται ένα συγκεκριμένο πολιτικό σχέδιο. Ένα σχέδιο βαθιά συντηρητικό και νεοφιλελεύθερο, που επιδιώκει να μεταβάλει τον κοινωνικό και δημοκρατικό χαρακτήρα του Συντάγματος προς όφελος των ισχυρών οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων.

Ταυτόχρονα εξυπηρετεί μια προσπάθεια αλλαγής της πολιτικής ατζέντας, την ώρα που η κυβερνητική πολιτική βρίσκεται αντιμέτωπη με τη φθορά που προκαλούν οι κοινωνικές ανισότητες, η υποβάθμιση των δημόσιων αγαθών και η συστηματική αποδυνάμωση των δημοκρατικών θεσμών.

Η **συνταγματική κατοχύρωση της δημοσιονομικής πειθαρχίας**, επιχειρεί να μετατρέψει τις νεοφιλελεύθερες επιλογές σε μόνιμο συνταγματικό κανόνα, περιορίζοντας τη δυνατότητα άσκησης πολιτικών κοινωνικής αναδιανομής και ενίσχυσης του κοινωνικού κράτους.

Η **αναθεώρηση του άρθρου 16** εντάσσεται στο διαχρονικό σχέδιο εμπορευματοποίησης της εκπαίδευσης και υπονόμευσης του δημόσιου πανεπιστημίου. Μετά από χρόνια υποχρηματοδότησης, υποστελέχωσης και απαξίωσης των δημόσιων ΑΕΙ, η κυβέρνηση επιχειρεί να ολοκληρώσει την πολιτική της ανοίγοντας ακόμη περισσότερο τον δρόμο στην ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Την ίδια στιγμή, η **συζήτηση για την αναθεώρηση του άρθρου 103 και τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων** αποκαλύπτει τις πραγματικές προθέσεις της κυβέρνησης για το Δημόσιο. Επιχειρεί να παρουσιάσει τη μονιμότητα ως δήθεν πηγή όλων των προβλημάτων της δημόσιας διοίκησης, αποκρύπτοντας ότι οι πραγματικές παθογένειες βρίσκονται αλλού: στη χρόνια υποστελέχωση, στις πελατειακές πρακτικές, στις κομματικές εξαρτήσεις, στην υποβάθμιση των ελεγκτικών μηχανισμών και στην έλλειψη ουσιαστικής στήριξης των δημοσίων υπηρεσιών.

Η μονιμότητα δεν αποτελεί προνόμιο. Αποτελεί δημοκρατική εγγύηση. Διασφαλίζει την ανεξαρτησία της δημόσιας διοίκησης, προστατεύει τον πολίτη από κομματικές παρεμβάσεις και εμποδίζει τη μετατροπή του κράτους σε λάφυρο της εκάστοτε κυβερνητικής εξουσίας. Η αμφισβήτησή της δεν αποσκοπεί στη βελτίωση του

Δημοσίου, αλλά στη δημιουργία ενός πιο ελεγχόμενου, πιο πειθαρχημένου και πιο εξαρτημένου κρατικού μηχανισμού.

Η κυβέρνηση επαναφέρει συνειδητά το αφήγημα του «τεμπέλη δημοσίου υπαλλήλου» για να αποκρύψει τις δικές της ευθύνες. Για την ακρίβεια δεν έχει λύσεις. Για τους μισθούς δεν έχει απαντήσεις. Για τη διάλυση κρίσιμων δημόσιων υπηρεσιών δεν αναλαμβάνει καμία ευθύνη. Αντί για ενίσχυση του κοινωνικού κράτους, προωθεί την ανασφάλεια. Αντί για ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς, προωθεί την πειθάρχηση. Αντί για περισσότερη δημοκρατία και λογοδοσία, προωθεί τη συγκέντρωση εξουσίας.

Η μάχη για τη συνταγματική αναθεώρηση δεν είναι μια στενά νομική ή θεσμική συζήτηση. Είναι μια βαθιά πολιτική αντιπαράθεση για το ποια κοινωνία θέλουμε και ποια συμφέροντα θα υπηρετεί το κράτος. Από τη μία πλευρά βρίσκεται το σχέδιο της εμπορευματοποίησης, της ιδιωτικοποίησης και της αποδυνάμωσης των κοινωνικών δικαιωμάτων. Από την άλλη βρίσκεται η ανάγκη υπεράσπισης του δημόσιου χαρακτήρα των κοινωνικών αγαθών, της εργασιακής ασφάλειας, της δημοκρατίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Απέναντι σε αυτό το σχέδιο οφείλουμε να αντιτάξουμε ένα ισχυρό κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο διεκδίκησης:

- Καμία συνταγματική αναθεώρηση που υπονομεύει τη μονιμότητα και τα εργασιακά δικαιώματα στο Δημόσιο.
- Ισχυρές δημόσιες υπηρεσίες με μόνιμο προσωπικό και επαρκή χρηματοδότηση.
- Επαναφορά των Δώρων και ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς.
- Ενίσχυση του δημόσιου πανεπιστημίου και απόρριψη κάθε σχεδίου εμπορευματοποίησης της εκπαίδευσης.

Η υπεράσπιση των δημοκρατικών και κοινωνικών κατακτήσεων της Μεταπολίτευσης δεν αποτελεί υπόθεση μόνο των εργαζομένων στο Δημόσιο. Αφορά ολόκληρη την κοινωνία. Γιατί το διακύβευμα δεν είναι απλώς η αλλαγή ορισμένων συνταγματικών διατάξεων. Είναι το ίδιο το μοντέλο κοινωνίας που θα παραδώσουμε στις επόμενες γενιές.